

изтърпели; 5. Кой е представителят на Асоциацията за подпомагане ресоциализацията на лишените от свобода, който присъства в комисията по помилването към вицепрезидента; 6. Кои са членовете на комисията по помилването; Има ли други лица от неправителствения сектор във въпросната комисия.

Съображенията за отказ да бъде предоставен така поискания достъп до обществена информация задълженият по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) субект излага в писмо № 31-00-51/03.12.2009г. Според тях помилването, разглеждано като средство на проява на висша милост е конституционно закрепено право, като указът, с който се дава помилване не се мотивира, не подлежи на преразглеждане или отмяна и се изпълнява незабавно от администрацията на затвора. В изпълнение на принципа за защита на личните данни, прогласен и в ЗДОИ и с оглед спецификата на този акт, поисканата информация относно поименното изброяване на помилваните лица за периода 2008г.-2009г. не следва да бъде предоставяна. По съображения за защита на личните данни не следва да се предоставят и имената на членовете на комисията по помилване към президента на РБ.

С обжалваното решение е отменен изцяло отказът да се предостави достъп до обществена информация, обективизиран в писмо № 31-0051/03.12.2009г., подписано от главния секретар на президента на РБ. За да постанови този резултат решаващият съд приема, че жалбата е частично основателна, като излага подробни мотиви в подкрепа на този извод. Прието е в съдебния акт, че информацията дали едно лице е член на комисията по помилване по никакъв начин не представлява информация, разкриваща лични данни за това лице, съответно да е защитена от закона, поради което няма пречка тази информация да бъде предоставена на заявителя. Допълнително съображение в тази насока е изразеното от първоинстанционния съд виждане, че членовете на комисията осъществяват дейност, която е публична и се осъществява в обществен интерес, като форма на провеждане на държавна политика. По отношение на поисканата информация относно помилваните от президента на РБ лица, техните имена и брой, АССГ приема, че тъй като за указите, с които президентът упражнява правомощието си по чл. 98, т. 11 от Конституцията на РБ няма изискване за обнародване, то достъпът до информация се осъществява по предвидения в ЗДОИ ред и условия. Предвид характера на акта на президента, чийто правни последици водят до освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание, съдът приема, че публикуването на такава информация води до многократно по-голяма гласност в сравнение с провеждането на публично съдебно заседание с обявяване на присъда. Като отчита заложения в ЗДОИ принцип на баланс на интересите на различните правни субекти и при спазване на прогласения в чл. 41, ал. 2 от Конституцията на РБ принцип на правото на информация и правото на неприкосновеност на личния живот на всеки отделен индивид, приема, че предоставянето на поисканата информация относно имената и осъжданията на помилваните лица ще доведе до неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни, поради което отказът е правилен. Същевременно крайният извод на решаващия съд е за незаконосъобразност на обжалвания административен акт в неговата цялост с указания да бъде редуцирана информацията, която следва да бъде предоставена при новото разглеждане на административната преписка от задължения субект. Решението е неправилно, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Подробните съображения, изложени в обжалвания съдебен акт относими към законосъобразността на отказа на главния секретар на президента на РБ да предостави достъп до обществена информация на Любен Обретенов в частта за броя и имената на

помилваните от президента на РБ лица-българи и чужденци за периода 2008г.-2009г., както и престъпленията за които са осъдени и каква част от присъдите са изтърпени не кореспондират и са в пълно противоречие с отмяната в цялост на административния акт. Следователно резултатът е несъответен на мотивите. Това противоречие не позволява да бъде направена преценка на правилността на съдебния акт от настоящата инстанция. Посоченото и допуснато от решаващия съд нарушение на чл. 236, ал. 2 във връзка с чл. 235 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) е съществено по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК, тъй като спазването на цитираните процесуални норми е гаранция за правилността на съдебното решение. Обратно - несъобразяването с тях, както в случая, създава вероятност за неправилност на решението, тъй като крайните изводи на съда не съответстват на изложените съображения в съдебния акт. Тези нарушения са достатъчно основание за отмяна на обжалваното решение.

Поради всичко изложено по-горе настоящата инстанция приема, че при постановяване на съдебното решение са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 209, т. 3 от АПК. Атакуваният съдебен акт следва да бъде отменен, а на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК делото следва да бъде върнато на Административен съд София-град за ново разглеждане от друг състав. При новото разглеждане на делото първоинстанционният съд следва да съобрази изложеното по-горе в мотивите на настоящото решение, да обсъди всички доказателствата, в тази връзка да вземе предвид и Решение № 6 от 11.04.2012г. на Конституционния съд на Република България по к. д. № 3/2012г. и въз основа на тяхната съвкупна преценка да направи крайните изводи за валидността и законосъобразността на оспорения отказ на главния секретар на РБ да предостави достъп до обществена информация.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Върховният административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1767/14.04.2011г., постановено по адм. д. № 9104/2009г. по описа на Административен съд София-град.

Връща делото на Административен съд София-град за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Марина Михайлова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Виолета Главинава

/п/ Илиана Славовска

В.Г.